

TIENE MINULOSTI

Stefanove denníky

Upírske
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smitha
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plec

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 4:

Tiene minulosti – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

August 1888

Kolko sa toho môže za rok zmeniť.

Tak znie jedna z viet, ktoré som zachytil v rozhovore, veta, ktorá mi v mysli brkoce ako kamienok na ceste, ako pozostatok môjho predchádzajúceho života. Kedysi mal rok svoju váhu. Bol plný možností – stretnúť životnú lásku, splodiť deti, umrieť. Bol to mílnik na ceste života – na ceste, po ktorej už nekráčam.

Rok vtedy niečo znamenal. Pred dvadsiatimi rokmi, keď sa mi celý život prevrátil hore nohami, bol rok úplne iný.

Pred rokom som prišiel do Anglicka, do krajiny, ktorá je taká ponorená v dejinách, že predstava večnosti tu pôsobí menej zdruvujúco. A hoci sa prostredie zmenilo, ja som zostal rovnaký. Stále som vyžeral tak isto ako v deň,

keď som sa premenil na upíra, a v snoch ma mätali tie isté myšlienky – o Katherine, o Damonovi, o smrti a skaze, ktoré akoby som nemohol nikdy vymazať. Čas rovnomerným tempom cválal dopredu, ale ja som zostal taký ako predtým – démon, čo zúfalo túži po vykúpení.

Keby som bol človek, už by som pohodlne prešiel do stredného veku. Mal by som manželku, deti, možno dokonca syna, ktorého by som pripravoval na prevzatie rodinného podnikania.

Medzitým sa však rodinným podnikaním Salvatoreovcov stalo zabíjanie.

Toto dedičstvo som sa posledných dvadsať rokov pokúšal napraviť v nádeji, že večnosť dobrých skutkov môže vyvážiť chyby, ktorých som sa dopustil, nejako nahradiť krv, čo som prelial.

V istom zmysle sa mi to darilo; Anglicko mi prospievalo. Teraz som počestný človek – ak vôbec môže byť počestný ten, kto má minulosť poškvرنenú ako ja.

Už necítim vinu za prelievanie krvi lesných tvorov. Napokon, som upír. No nie som netvor. Už nie.

Čas sa ma však nedotýka tak ako ľudí a s príchodom nového roku sa mi nespája napäté očakávanie. Smiem len dúfať, že každý rok ma odnesie ďalej od skazy, ktorou je poznačená moja mladosť, a že mi vo svedomí nepribudne čerstvá bolesť. Keby sa to podarilo, bola by to moja premena – a moja spása.

Slnecné lúče kreslili vzory na neopracované trámy v rozľahlej kuchyni sídla Abbott Manor, kde som bol zamestnaný ako správca. Z úst sa mi vydral spokojný vzdych, keď som cez hrubé obloky pozrel na sviežu zvlnenú krajinu, čo obklopovala chalupu. Hoci pani Duckworthová, verná gazdiná Abbottovcov, vždy usilovne upratovala, v jasných slnečných lúčoch som videl poletovať peľ. Toto domácke, útulné prostredie mi pripomínalo statok Veritas, kam cez otvorené okná lietal peľ magnólií a celú izbu pokrýval tenkou vrstvou prachu.

„Podáš mi nôž, Stefan?“ požiadala ma Daisy, jedna z mladých slúžok, a zvodne na mňa zamávala mihalnicami. Daisy bola miestna dievčina, ktorú si pani Duckworthová občas volala na výpomoc v kuchyni. Nízke

dievča s kučeravými hnedými vlasmi a s pehami na vyhrnutom noštiku mi pripomínalo Ameliu Hawkovú, priateľku z detstva v meste Mystic Falls. Uvedomil som si, že Amelia by už teraz s najväčšou pravdepodobnosťou mala deti v Daisinom veku.

„Isteže, Daisy, ty môj miláčik,“ prehnane som zatiahol s južanským prízvukom a hlboko som sa jej uklonil. Daisy si ma vždy doberala za výrazný americký prízvuk a ja som sa tešil z našich nenútených rozhovorov. Boli hravé a nevinné, pripomínali mi, že slová nemusia mať vždy skrytý motív.

Vytiahol som zo zásuvky nôž a podal som jej ho. Z veľkej drevenej misy vybrala uhorku, položila ju na stôl a od sústredenia si zahryzla do pery.

„Au!“ zvolala Daisy, odtrhla prst od uhorky a rýchlo si ruku pritísila k perám. Obrátila sa ku mne, z rany jej vytekala krv.

Cítil som, ako sa mi pod dásnami zachvievajú tesáky. Preglgol som a cúvol, pokúšal som sa zastaviť premenu, kým mám ešte šancu.

„Stefan, pomôž mi!“ prosila Daisy.

Zaknísal som sa, do nozdier mi prenikla vôňa čerstvej krvi a presiakla mi do mozgu. Vedel som si predstaviť, ako sladko by tá tekutina chutila na jazyku.

Vzal som obrúsok a vystrel som k nej ruku. Zavrel som oči, no kovovú arómu krvi som cítil o to silnejšie.

„Tu máš!“ povedal som drsne a naslepo som mával obrúskom. Nevzala si ho však, tak som otvoril jedno oko, potom druhé. Daisy stála s vystretou rukou, no niečo na nej bolo iné. Zažmurkal som. Nie, nebola to len moja predstavivosť. Myšacie hnedé vlasy sa jej premenili na ligotavú červenú meď, plné líca jej zoštíhleli, na korení nosa mala len zopár ledva viditeľných pieh.

Daisy akoby zmizla a na jej mieste stála iná postava.

„Callie?“ zachripel som a oprel som sa o drevený stôl. Stála predou mnou ohnivá, impulzívna, neohrozene verná Callie Gallagherová, ktorá zomrela Damonovou rukou. Mysel' mi pracovala na plné obrátky. Čo ak v skutočnosti nezomrela? Vari sa jej podarilo ujsť do Anglicka a začať odznova? Vedel som, že to nemá logiku, no stála priamo predou mnou, krásna ako vždy.

„Stefan...“ zašepkala a priblížila ku mne tvár.

„Callie!“ Usmial som sa, tesáky sa mi už stiahli. Pocítil som, akoby sa mi v hrudi zrýchlil tep, bol to tieň ľudských emócií, ktoré mi Callie pripomenula. Vystrel som k nej ruku, dotkol som sa jej pleca, vdýchol som vôňu jablka a sladkého sena. No len čo som znovu zažmurkal, aby som si ju celú obzrel, všetko sa na nej zmenilo. Pery mala roztvorené príliš široko, zuby príliš biele, oči odporne podliate krvou. Vo vzduchu sa vznášala vôňa citróna a zázvoru.

Zdesene som zažmurkal. Žilami mi prebehol ľadový strach. Naozaj je to...

Bola to Katherine. *Katherine*. Prvá žena, pri ktorej som uveril, že som sa do nej zamiloval. Upírka, ktorá mi srdce ukradla len preto, aby mi mohla ukradnúť dušu. „Daj mi pokoj!“ zvolal som zachrípnuto a tak rýchlo som cúval, až sa mi noha zachytila o stôl. Udržal som si však rovnováhu. Vedel som, že od nej musím odísť. Bola zlá. Zničila ma. A napriek tomu vyzerala milo. Na tvári jej tancoval nezbedný výraz.

„Zdravím ťa, Stefan,“ prehovorila sladkým hlasom. „Vystrašila som ťa? Vyzeráš, akoby si videl ducha!“

„Si mŕtva,“ štekol som, ešte stále som nemohol uveriť, že stojí predou mnou.

Zasmiala sa, ten zvuk bol hrejivý a lahodný ako dúšok whisky v studený zimný večer.

„A nebola som mŕtva vždy? Rada ťa vidím. Vyzeráš dobre. Si však trochu bledý,“ pokarhala ma Katherine.

„Ako si sa sem dostala?“ spýtal som sa napokon. Jej telo zhorelo v kostole vo Virgínii, od ktorej nás teraz delil oceán. A predsa sa nedalo poprieť, že stojí predou mnou v abbottovskej kuchyni.

„Potrebovala som ťa vidieť,“ povedala Katherine a dokonale bielymi zubami si hrýzla spodnú peru. „Strašne ma to mrzí, Stefan. Mám pocit, že medzi nami došlo k mnohým nedorozumeniam. Nikdy som ti pravdivo nevysvetlila svoje názory ani svoju podstatu. Myslíš si, že mi niekedy dokážeš odpustiť?“ spýtala sa.

Pristihol som sa, že prikyvujem aj napriek nenávisti za to, čo mi spravila. Vedel som, že musím ujsť, no nemohol som odtrhnúť zrak od jej veľkých očí. Nie, nenútila ma. Bolo to ešte horšie. Ovládala ma láska. Váhavo som vystrel ruku a prstami som jej prešiel po pokožke. Bola hladká a okamžite sa ma zmocnila túžba dotýkať sa jej znovu a znovu.

„Môj milý Stefan,“ zapriadla Katherine a oprela sa o mňa. Perami, jemnými ako ružové lupienky, mi prešla po líci. Nahol som sa, odovzdal som sa jej citrónovo-zázvorovej vôni. Túžba, ktorú som dvadsať rokov potláčal, sa dostala na slobodu. Nezáležalo mi na minulosti. Nezáležalo mi na tom, čo vykonala mne aj môjmu bratovi. Chcel som ju. Moje pery lačne našli jej pery, pobožkal som ju a vzdychol som od šťastia a spokojnosti.

Odtiahla sa a pozrel som jej do tváre. Oči sa jej vypúčali a v slnečných lúčoch sa jej ligotali tesáky.

„Katherine!“ hlesol som. No nemohol som utiecť. Okolo krku som mal jej ľadovo chladné ruky, ťahali ma k sebe, a potom som na hrdle pocítil prenikavú bolesť. Pokúšal som sa odvrátiť, no bolesť mi zašla ešte hlbšie do tela, až kým nedosiahla k hlbínám mojej duše...

Všetko vôkol mňa potemnelo.

Vtedy som začul ostré, nástojčivé klopanie.

„Katherine?“ Zmätene som hmatkal okolo seba a náhle som si uvedomil, že sa celý kúpeľ v pote. Zažmur-

kal som. Nado mnou sa zvažovala slamená strecha. Cez praskliny v strope prenikali slnečné lúče.

Klopanie pokračovalo.

Vyliezol som z postele, natiahol som si nohavice a košeľu. „Ďalej!“ zvolal som.

Dvere sa otvorili a dnu sa vrátila pani Duckworthová s preľaknutým výrazom na okrúhlej červenej tvári. „Ste v poriadku?“ spýtala sa ma.

„Áno. Bol to len sen,“ povedal som a neisto som prešľapoval z nohy na nohu. Naozaj to bol len sen? Na Katherine som nemyslel už celé roky, ale v mojom sne pôsobila veľmi živo, veľmi skutočne.

„Bola to nočná mora,“ vyhlásila pani Duckworthová zasvätené a založila si ruky na úctyhodnom materinskom poprsí. „Počula som vás kričať až von. Riadne ste ma vystrašili, myslela som si, že vás napadla líška hen z lesa. Pani Medlocková z evansovského statku vravela, že minule im líška zahrdúsila pár sliepok. Za bieleho dňa!“

„Nočná mora...“ zopakoval som a oprel som sa o drevený stĺp postele. Slnko ešte len začalo klesať a les za oblokom sa kúpал v jantárovom svetle.

„Áno,“ zopakovala trpezlivo pani Duckworthová. Na modro-bielych pásikovaných šatách mala škrobenú bielu zásteru a sivé vlasy mala zopnuté v prísnom drdole. U Abbottovcov slúžila už vyše dvadsať rokov a na všetko, čo sa na statku odohralo, dozerala s materinskou sta-

roslivosťou. George Abbott vždy žartoval, že v skutočnosti to tu riadi ona, nie on. Pohľad na ňu ma upokojil, pripomenul mi, že to všetko sa odohralo len v mojej hlave, že tu som v bezpečí. „Len dúfam, že vás nepočula milosťpani. Aby si nemyslela, že vás dačo máta.“

„Nie,“ odvetil som nedočkavo, zdvihol som prikrývku a šmaril som ju naspäť na posteľ. Nepáčilo sa mi, čo naznačovali jej slová, ani to, že takmer nikdy nedokázala vysloviť gramaticky správnu vetu. „Chceli ste povedať, že v chalupe máta. A to rozhodne nie je pravda,“ dodal som rýchlo.

„Nie, chcela som povedať, že vás máta,“ vysvetľovala pani Duckworthová. „Určite myslíte na dačo, čo vás trápi. Čo vám nedá odpochínúť.“

Pozrel som na drsné, nepravidelné dosky v drevenej dlážke. Bola to pravda. Hoci som ušiel z domu, stále ma máтали vízie z mojej minulosti. Niekedy, keď sa mi snívало o tom, ako sme s Damonom boli deti a pretekali sme sa na koňoch vo virgínskych lesoch, boli snové krajiny príjemné. Inokedy mi pripomínali, že hoci som odsúdený žiť večne na zemi, časť zo mňa je stále v pekle.

„To je jedno,“ povedala pani Duckworthová a nahlas tleskla rukami. „Chcela som vás zavolať na nedeľnú večeru. Chlapci sa na vás stále vypyujú.“ Na tvári sa jej zjavil láskavý úsmev, keď spomenula Luka a Olivera, dvoch malých Abbottovcov.

„Samozrejme,“ odvetil som. Nedeľné večere som mal rád. Vládla na nich živá, uvoľnená atmosféra, podávalo sa chutné jedlo a Luke a Oliver sa celý čas dobromyseľne doťahovali. Ich otec George hojdal na kolene najmladšiu členku rodiny, štvorročnú Emmu, a ich mama Gertrude sa hrdo usmievala na svoje potomstvo. Sedával som na kraji, vďačný, že aj ja môžem byť s nimi pri stole. Obyčajná rodina si užívala typickú nedeľu. Mal som pocit, že tomuto pohľadu sa nič nevyrovná – ani najkrajšie vily v San Franciscu, ani honosné plesy v New Yorku, kde šampanské tieklo prúdom.

Keď som na jeseň prišiel do Abbott Manoru, mal som len jedny šaty a ešte kobyľu, ktorú som vyhral v kartách v prístavnej krčme pred Southamptonom. Tá čierna krásavica mi pripomenula Mezzanotte, kobyľu z môjho virgínskeho detstva. Pomenoval som ju Segreto, čo po taliansky znamená tajomstvo, a mesiac sme sa túlili po kraji, až sme prišli do Ivinghoe, dediny asi päťdesiat míľ od Londýna. Keď som hľadal niekoho, kto by kúpil Segretu, poslali ma za Georgeom Abbotom. Ten si vypočul môj dôkladne vyšperkovaný dojímavý príbeh a ponúkol mi peniaze za kobyľu aj miesto správcu.

„Poponáhľajte sa,“ prerušila ma v spomienkach pani Duckworthová. Vyšla z chalupy a zabuchla za sebou dvere.

Rýchlo som pozrel na svoj odraz v zrkadle, čo viselo